

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Març 2016

UNA FAMÍLIA AMB PODERS

Inici: Fragment de *Matilda* de Roald Dahl

(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 2nA Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat
(Tutor: Josep Descarrega)

Desenllaç: Alumnes 2nrB Escola Pau Vila, El Papiol (Tutora: Anna Diez)

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

*Com que era molt petita i molt jove, l'únic poder
que tenia...*

... era aturar el temps.

La Clàudia tenia vuit anys, els acabava de complir. Vivia amb els seus pares i les seves dues germanes. De les tres, ella era la mitjana.

La casa on vivia no era semblant a les nostres, era una casa encantada!

La gran casa encantada estava en un bosc allunyat de la ciutat.

Si entraves a la casa, podien passar dues coses. Si tenies bona sort, podies entrar tranquil·lament al rebedor, però si no t'acompanyava la sort i trepitjaves allà on no tocava... Patapam!! Queies en una mà gegant i et llençava directament al bosc!

La casa tenia una porta que quan l'obries podies aparèixer allà on tu volies. També estava plena de quadres que parlaven.

La família de la Clàudia tampoc era una com la nostra, tots tenien poders. Tots, menys la germana petita, que encara havia de créixer una mica més. Els pares podien volar i la germana gran, la Paulina, podia travessar les parets.

Les tres germanes s'ho passaven d'allò més bé a la casa. Tot i que els pares les tenien avisades que no anessin a jugar al bosc, ja que hi havia monstres. Però això no era un problema, gràcies a la porta viatgera podien decidir a on anar a jugar i allà apareixien.

Un dia van a anar a jugar a un parc d'atraccions. Que bé s'ho van passar! Però quan van tornar a creuar la porta i van aparèixer a casa...

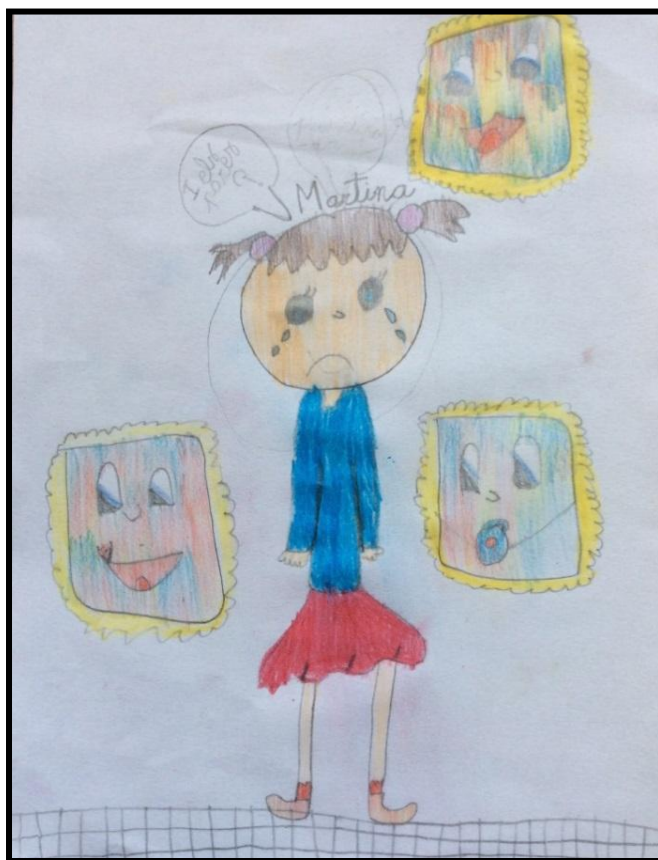

- Papa, mama! Ja hem tornat. -va dir la Paulina.
- No contesta ningú! -va dir la Clàudia espantada.

La més petita, la Martina va començar a plorar.

- Uaaaaaauaaaaa!
La maaaaaaa!

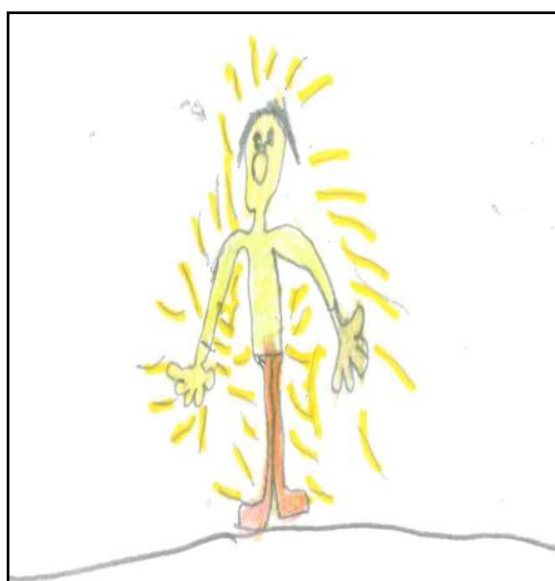
No parava de plorar.

La Paulina va calmar a les seves germanetes petites. Ella i la Clàudia van començar a pensar què podrien fer per tornar a veure els seus pares. Sortir fora al bosc i desobeir els pares? Quedar-se a casa sense fer-hi res?

La veritat és que dubtaven molt del que havien de fer. La Clàudia, que era la germana mitjana tenia clar que havien de sortir al bosc per veure si trobaven els seus pares i si els havia passat alguna cosa dolenta per poder-los ajudar.

Però la germana gran, la Paulina, que tenia molt de seny, recordava les paraules dels seus pares que no volien que anessin al bosc.

Però de cop i volta, la germana petita, la Martina va començar a brillar molt.

Tot el seu cos era llum.

La Martina que havia deixat de plorar en veure el que li estava passant, estava molt sorpresa de veure tanta llum que sortia d'ella mateixa.

Però el seu nou poder no s'acabava aquí... De cop i volta el seu cap es va il·luminar també i es veia on eren els seus pares.

Oh!! Estaven en perill! Estaven rodejats de monstres al mig del bosc.

Aleshores totes tres van veure clar que havien d'anar al bosc a ajudar-los. Van caure pel forat de la mà que les duia directament al bosc, i gràcies a les indicacions de la petita, la Martina, van arribar fins on eren els seus pares.

Es van amagar darrere unes pedres perquè els monstres no les veiessin i tinguessin temps per pensar què feien.

Aleshores a la Claudia, se li va ocórrer que ella podria aturar el temps i així els monstres es quedarien congelats. I com que a la seva família tots tenien poders, ells no es quedaven aturats pel temps.

I així ho van fer, la Claudia va aturar el temps, els monstres es van quedar glaçats i els pares van veure de sobte les seves tres filles que les venien a ajudar.

Es van posar molt contents de veure-les, però no tenien gaire temps de fer-se abraçades abans no es despertessin altre cop els monstres.

Així que el pare va agafar la Clàudia i la Martina. I la mare va agafar la Paulina i se'n van tornar cap a casa seva volant.

Quan van arribar a casa van preparar un sopar d'allò més bo per celebrar que estaven tots bé i junts.

I així és com van entendre que si unien totes les seves forces eren més forts que no pas per separat.

I conte contat,
aquest conte s'ha acabat.